

Sygn. akt III Cz 1300/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędziowie SO Gabriela Sobczyk

SO Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 października 2017 roku

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...)
w W.

przeciwko dłużnikowi B. J. B., Z. (...) spółka jawna w R.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi wierzyciela na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) K. D. –
postanowienie z dnia 16 czerwca 2016 roku wydane w sprawie o sygn. akt Km 383/16

na skutek zażalenia Komornika

na postanowienie Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt I Co 671/16

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 września 2016r. Sąd Rejonowy w (...) uchylił punkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) K. D. z dnia 16 czerwca 2016r. w sprawie Km 383/16 w zakresie ustalonych w postanowieniu kosztów postępowania i ustalił, że wysokość kosztów postępowania w egzekucyjnego wyniosła 52,04 zł, a nadwyżkę wyegzekwowaną przez Komornika ponad tą kwotę nakazać zwrócić dłużnikowi.

Sąd Rejonowy wskazał, iż skarga wierzyciela musiała odnieść skutek albowiem komornik nieprawidłowo naliczył podatek VAT w kosztach egzekucji. Kwota otrzymanego przez komornika wynagrodzenia za świadczone usługi zawiera już podatek należny, a zatem brak jest podstaw do powiększania przez komornika naliczonej opłaty egzekucyjnej o podatek VAT tym samym komornik winien zwrócić nienależnie pobrane koszty ponad przysługujące mu z zgodnie z sentencją postanowienia koszty postępowania.

Komornik zażaleniu na postanowienie wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez wskazanie, że opłata została naliczona w prawidłowej wysokości a podatek VAT nie stanowi jej części i jest należnością podatkową obieraną

obok opłaty. Podniósł, że w jego ocenie, opłata egzekucyjna postanowieniem komornika z dnia 16 czerwca 2016r. została ustalona w prawidłowej wysokości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 790 z późn. zm.) w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Ust. 2 stanowi, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże, w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Sąd Najwyższy w dniu 7 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. III CZP 34/16 podjął uchwałę, w której uznał, że komornik sądowy, określając wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego, nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, ustalonej na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 790 z późn. zm.), o stawkę podatku od towarów i usług.

Stanowisko to zostało także zaaprobowane przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów w sprawie o sygn. III CZP 97/17 z dnia 27 lipca 2017r.

Brak jest podstaw prawnych do tego, aby komornik był uprawniony do podwyższenia o podatek od towarów i usług należnej opłaty egzekucyjnej i obciążenia nią stronę postępowania egzekucyjnego. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego, iż w obecnym stanie prawnym brak jest takiej podstawy prawnej. W przypadkach gdy ustawodawca, jak wskazuje Sąd Najwyższy, nie precyzuje że wskazana kwota ma być podwyższona o podatek od towarów i usług, a jednocześnie - jak w art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji - wyznacza ściśle granice maksymalnej i minimalnej wysokości opłaty, należy ją traktować jako zapłatę brutto, a więc zawierającą już wszelkie daniny publicznoprawne.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie jako bezzasadne oddalił w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk